

Halsen! . . . Her ligger jeg og pines værre end en Barselkone, og saa vil han ikke hjælpe mig! . . . Men det skal De komme til at fortryde, min go'e Bondedoktor! Veed De ikke, hvem jeg er? Jeg anklager Dem for Myndighederne, og De kan være stødt paa, at jeg skal faa Dem klapset af! . . . I er allesammen Vidner paa, at den Herre har nægtet at gøre sin Pligt. Har I forstaaet mig?»

Doktor Gaardbo, der trods Mandens Sygdom havde haft Møje med at beherske sit iltre Sind, var nu paa Vej mod Døren. Mens de skrækslagne Damer ved Synet af hans Vanførhed veg til Side for ham som for Djæveln selv, genkendte Hr. v. Biebermarck ham med Forbløffelse fra Mødet i Skoven men forstod iøvrigt ingenting, fordi Svigerfaderen havde talt Dansk. Derimod stod Tjener Rasmussen i ærbødig Afstand og kæmpede med et henrykt Smil, idet han i Aanden nød den Lykke, han vilde gøre nede i Køkkenet med at fortælle om denne gode Oplevelse.

Paa Vejen hjem var Doktor Gaardbo mismodig stemt. Han var ikke i Tvivl om, at Hr. Søholm vilde gøre Alvor af sin Trusel, og skønt Fru Metas Tilstand nu var meget bedre, tænkte han med lidt Ængstelse paa, hvad hun vilde sige til den Historie. Selve Sagsanlægget frygtede han ikke. Der var ingen, der kunde tvinge ham til at handle mod sin Samvittighed. Men Befolkningens Misfornøjelse